

Arrest

nr. 56 367 van 21 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 4 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet-betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees uit Kumanovë, Macedonië. U heeft de Macedonische nationaliteit. In mei 2001 trok u samen met uw gezin omwille van de oorlog in Macedonië naar Kosovo. Aan de Kosovaarse grens sprak uw vrouw met een journalist van RTK (Kosovaarse televisie) over de mishandelingen die zij gezien had. Het interview werd die dag nog op televisie uitgezonden. Na een week keerden jullie terug naar Macedonië waar u bij een oom wou intrekken. Onderweg in Macedonië werd u in Opaj door de politie aan een controlepost tegengehouden. Aangezien uw kinderen huilden, konden uw kinderen en uw vrouw verder gaan. U werd door een vijftal agenten geslagen en verloor het bewustzijn. U meent aangehouden te zijn omwille van het interview van uw vrouw. Uw familie vond u na enkele uren en nam u mee naar huis waar u door een Albanese verpleger werd verzorgd. Sindsdien heeft u hoofdpijn, slaapt u slecht en roept u naar uw vrouw. U ging voor deze problemen sinds 2001 meermaals naar verschillende Macedonische en Albanese huisartsen.”

U bezocht ongeveer om de drie-vier maanden een arts. U kreeg kalmeringsmiddelen voorgeschreven, maar verder werd u niet onderzocht. Volgens u zou u niet goed onderzocht zijn omwille van uw etnische origine. Toen u vroeg nader onderzocht te worden weigerden de artsen dit en zeiden dat u niet ziek was. Wanneer u uw huisartsen vroeg of er specialisten waren bij wie u terecht kon, zwegen de artsen. Uw Albanese huisartsen schreven dezelfde medicatie voor als de Macedonische artsen. Uw medicatie hielp slechts gedeeltelijk, maar uw artsen zeiden dat er geen andere medicatie voorhanden was. De Albanese artsen zeiden niet over de nodige middelen te beschikken om u verder te onderzoeken. Soms stelden Albanese artsen dat u naar meer gespecialiseerde artsen diende te gaan. Om verder onderzocht te worden diende u echter naar een privé arts te gaan, maar aangezien u geen geld had, ging u niet. In mei-juli 2010 bezocht u uw broer M. (...) in België. U keerde nadien terug naar Macedonië. Uiteindelijk verliet u samen met uw echtgenote I. R. (...) en twee minderjarige kinderen op 14 augustus 2010 definitief Macedonië, richting België waar u op 18 augustus 2010 asiel vroeg. In België wordt u gevolgd door uw centrumarts. U bent in het bezit van uw Macedonische identiteitskaart, uw paspoort en uw rijbewijs.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De bestreden beslissing is gesteund op de volgende motieven:

“Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers geenszins in geslaagd uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u, alvorens u Macedonië in augustus 2010 definitief verliet en op 18 augustus 2010 asiel vroeg in België, van mei 2010 tot juli 2010 reeds in België verbleef zonder asiel te vragen. U baseert uw asielaanvraag echter op gezondheidsproblemen die u kende sinds 2001 en waarvoor u in Macedonië volgens u onvoldoende geholpen werd (CGVS, p. 5). U verklaarde in mei 2010 uw broer M. (...) in België bezocht te hebben, er was geen andere reden waarom u toen Macedonië had verlaten en naar België was gekomen (CGVS, p.3). Uw verklaring bij uw eerste komst naar België geen asiel gevraagd te hebben omdat u alleen was en als bezoeker kwam (CGVS, p.8), noopt ertoe de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vluchtmotieven sterk te relativeren.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote, I. R. (...). Vooreerst verklaarde u vanaf 2001 niet meer gewerkt te hebben. U werd onderhouden door uw broers en kreeg een maandelijkse uitkering van 30 euro (CGVS, p.2-3). Uw vrouw beweerde echter dat u tot uw vertrek naar België in 2010 geregeld werkte. U genoot geen financiële of sociale steun (CGVS vrouw, p.2). U beweerde een medisch boekje in Macedonië gehad te hebben (CGVS, p.3), terwijl uw echtgenote stelde dat u dat niet had (CGVS vrouw, p.3). Verder beweerde u dat de politie, bij de politie-controle in 2001 toen u werd geslagen en uw vrouw en kinderen konden verder reizen nadat u van Kosovo terugkeerde, niets zei maar u direct begon te slagen zodra ze uw vrouw zag. U meent dat u werd geslagen omwille van het interview dat uw vrouw aan een RTK-journalist had gegeven. Gevraagd waarom u meent dat u omwille van die reden werd geslagen, stelde u dat iedereen dat op televisie had gezien (CGVS, p.5). Uw vrouw verklaarde echter dat de politie uitdrukkelijk verwees naar haar interview door te vragen waarom ze slecht had gesproken over Macedonië (CGVS vrouw, p.4). Verder beweerde u dat u naar aanleiding van uw gezondheidsproblemen die u kende na de confrontatie aan de controlepost zowel Macedonische als Albanese artsen raadpleegde (CGVS, p.6-7). Uw echtgenote stelde dat u enkel naar Albanese artsen ging, u bent nooit naar een Macedonische arts gegaan (CGVS vrouw, p.5). U beweerde enkel naar huisartsen te zijn gegaan en dit om de drie a vier maanden (CGVS, p.6-7). Volgens uw vrouw ging u zowel naar huisartsen als naar een hartspecialist en bezocht u deze artsen twee keer per maand (CGVS vrouw, p.5). Tot slot dient vastgesteld te worden dat van uw veelvuldige bezoeken aan meerdere geneesheren u geen enkel begin van bewijs kan voorleggen. U stelde dat u nooit enig document heeft gehad van uw consultaties (CGVS, p.7), terwijl uw echtgenote zei dat u wel medische attesten had, maar dat u die niet durfde mee te nemen naar België (CGVS vrouw, p.6). Hier kan nog aan toegevoegd worden dat, in tegenstelling tot uw beweringen, uit de informatie, waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in bijlage in het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Macedonië geen sprake is van discriminatie van etnische Albanen in de gezondheidszorg.

Gelet op voorgaande kan niet het minste geloof gehecht worden aan uw vluchtmotieven.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Zij betreffen enkel uw identiteit welke op zich niet in vraag wordt gesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.2. In de aanhef van zijn enig middel voert verzoeker de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name van de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de motiveringsverplichting. Verzoeker haalt ter ondersteuning van zijn middel tevens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen aan en wijdt daar enkele theoretische beschouwingen aan. Voorts werpt hij de schending op van "*de verplichte proceduretaal in asielzaken en taalwetgeving*".

2.3. Waar verzoeker de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel aanvoert, dient opgemerkt te worden dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Verzoeker heeft nagelaten op duidelijke wijze aan te tonen op welke wijze deze beginselen zouden zijn geschonden, zodat deze onderdelen van verzoekers enig middel niet ontvankelijk zijn.

2.4. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Voor zover verzoeker aanvoert dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bedoelde akte aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Verzoeker brengt overigens in zijn verzoekschrift geen elementen bij, en de Raad ontwaart er geen in het dossier, die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus kunnen verantwoorden. Het middelonderdeel, gestoeld op de schending van de formele motiveringsplicht kan derhalve niet worden aangenomen.

2.5. Wat betreft de schending van "*de verplichte proceduretaal in asielzaken en taalwetgeving*" werpt verzoeker op dat zijn interview bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het Frans is verlopen, terwijl de verplichte proceduretaal het Nederlands betreft. Hij houdt voor dat zijn rechten hierdoor niet volledig konden worden gevrijwaard.

In de mate waarin verzoeker hierbij lijkt te stellen dat zijn verklaringen tijdens het gehoor werden vertaald naar het Frans, dient opgemerkt te worden dat artikel 51/4 van de vreemdelingenwet niet oplegt dat de tolk, die de verklaringen van een kandidaat-vluchteling vertaalt, dit rechtstreeks dient te doen naar de proceduretaal (RvS 30 november 2005, nr. 152.013; RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Voor het overige stelt de Raad vast dat de procedure, zoals voorzien, in het Nederlands werd gevoerd en verzoeker op geen enkele manier aantoont op welke wijze zijn rechten niet werden gevrijwaard. Het middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

2.6. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het middel in geen van zijn onderdelen kan worden aangenomen.

2.7. Verzoeker laat na de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, die door de Raad pertinent, want betrekking hebbend op de kern van het asielrelaas, en draagkrachtig, want van aard om de geloofwaardigheid van het relaas volledig te ondermijnen, worden bevonden, te weerleggen of te betwisten. Hij maakt derhalve niet aannemelijk dat in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden aangenomen, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig februari tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS